

Tudom, pásztorom és vezérem

Zsolt 23

szöveg: Sztárai M., Komjáti, 1574
Kiemelt versek: 1., 5–7., 10.

dallam: Debrecen, 1774
akkordok: koralkonyv.hu

1. Tudom, pásztorom és ve-zérem én-né - kem az én Uram, Is - te - nem,
Kinek gondja va - gyon testemre, lelkem - re, mert ő teremtet en - gem,
Én ő ju-ha va - gyok, ő - re - á hallga - tok, mert ő megváltott en - gem;
Azért benne bí-zom, tudom, semmikép-pen nem hagy engem el - vesz nem.

2. Az ő mezejének szép zsíros fűvével szépen legeltet engem, Szent ígéretnéked édes beszédével mikor vigasztal engem; Anyaszentegyházban és az ő aklában szépen megnyugtat engem, Lopótól, farkastól, hamis tanítótól ott megoltalmaz engem.

3. Reggel, hogy kiviszen, énelőttem mégyen igaz tudományával, Minden napon kétszer megitat engemet ő lelki italával, Lelki folyóvíznek és élő kútforrásnak ő gyenge folyásával, Evangéliumnak anyaszentegyházban ő prédikálásával.

4. Azzal én lelkemet ugyan megújítja és újonnan megáldja, Mennyeországnak útját és az igaz hitet énnéked megmutatja; Az ő szent Fiában szomorú lelkemet csak egyedül biztatja, Méltatlanságomban az ő szent Fiáért irgalmasságát nyújtja.

5. Ily nagy reménységgel és bizodalommal azért tebenned bírom, Én Uram, Istenem, testemet, lelkemet én tenéked ajánlom; Ha szintén a halál völgye árnyékában az én fejemet látom: Mert te vagy énvélem, szabadulásomat azért tetőled várom.

6. Megvigasztalt engem te pásztori vessző és te pásztori botod, A sok nyomorúság, mellyel híveidet megsújtod, sanyargatod; Mellyel beszédedhez oly nagy szépen őket szoktatod és tanítod, Hogy el ne vesszenek, sőt veled legyenek, mindörökké megtartod.

7. Ily nagy készülettel ellenségim előtt asztalt terítesz nékem, A te szent Fiadnak egy áldozatjával táplálsz az én lelkem; Megvigasztalsz engem, s mindenkor megáldod bőséggel én életem, Én ellenségimnek nagy bosszúságukra megtartod az én lelkem.

8. Halandó testemnek ő gyarlóságától megszabadítasz engem, E világ sem árthat sem álnokságával, sem bosszújával nékem, Mert én teáltalad fő ellenségemet, az ördögöt meggyőztem, Az én életemet csak tebenned, bízván, mindenkor helyhez tettem.

9. A te jóvoltodból, kegyelmességedből mindezeket én várom, Mert ezekre való nagy méltóságomat magamban nem találok, Azért minden napon az én életemet én csak tereád bírom, És tudom bizony, hogy tebenned soha én meg nem csalatkozom.

10. Élek mindörökké az én Istenemnek és Uramnak házában, Az én Krisztusomnak pásztorsága alatt az anyaszentegyházban, Az ő juhainak, igaz híveinek kívánt társaságában, Kikkel egyetemben örökké vigadok, az örök boldogságban.